

Có những kẻ thề độc cả đời chẳng tha thứ cho một ai, sống để bụng chết mang theo. Nói lời ấy xong tưởng rằng như chính mình rất tài giỏi nhưng thật ra lại là kẻ khờ dại, dành cả một đời để ôm ấp hình bóng, tên tuổi của người mình ghét, rồi bám chặt lấy cho đến khi nhắm mắt xuôi tay... vì nhân duyên đó kiếp sau vẫn gặp lại nhau.

Có người vì hiểu đạo lý nhân quả, vì biết được Phật Pháp mà dạn lòng chẳng ghét ai quá một ngày, không ôm lòng chấp niệm hận thù. Họ biết thời gian rất quý giá, nên trái tim họ chỉ để dành cho lời kinh thiêng, cho người họ yêu thương... Thế nên họ an lòng.

Tha thứ hay ôm thù hận đều do chính mình quyết định, cuộc đời sau này khổ đau hay nhẹ nhàng cũng do chính mình định đoạt. Bậc chân tu ra đời là để chỉ rõ con đường cho chúng sinh, còn đi con đường nào thì do ý muốn của mỗi người... Thế nên đừng trách ai cả.

Vô Thường